

ЦАРЬТЪ НА БЪЛГАРИТЪ

Презъ 1918 година, следъ погромитѣ, България стоеше надвесена надъ пропасть. Нейнитѣ покрусени синове, които бѣха поженали голѣми победи по бойнитѣ македонски поля, се втурнаха назадъ съ посърнали души. Тѣхната покруса бѣше безгранична. Тѣ потеглиха заплашително къмъ столицата. Тогава въ Радомирѣ ги посрещна единъ младъ човѣкъ — сухъ и почернѣлъ отъ барутния димъ на войната, съ пламененъ погледъ. Той се възправи предъ тъмната войнишка върволица и се провикна съ решителенъ гласъ:

— Ако за спасението на България е потрѣбенъ моятъ животъ — вземете го!

Подиръ два месеца този доблестенъ войникъ седна върху престола на българскитѣ царе. Черни знамена се вѣтрѣха тогава надъ родния край. Българската земя приличаше на градина, поломена отъ буря. Нашитѣ бащи бѣха принудени да изпиятъ до дъно горчивата чаша на съдбата. Потъмнѣха свѣтилницитѣ, въ които отъ вѣкове е пламтѣлъ неугасимиятъ български духъ. Победителитѣ отнѣха всичко отъ потѣпкания народъ, само на българската майка не можаха да отнематъ правото да ражда юнаци.

Царь Борисъ пое кормилото на държавния корабъ и го насочи съ твърда дѣсница къмъ бждещето. Неговитѣ дѣла скоро промѣниха печалния образъ на българската държава, а думитѣ му отекнаха дълбоко въ душитѣ на новитѣ поколѣния. Изправенъ на Шипка, обърналъ очи къмъ сѣнитѣ на падналитѣ за нашата свобода опълченци, той каза:

— Спете спокойно. Вашитѣ завети нѣма да бждатъ забравени.

На едно тържество за Левски, Ботйовъ и Вазовъ, първиятъ гражданинъ на България се провикна:

— Въ нашата нова история, тия великани се издигатъ, както се издига тоя величественъ и легендаренъ Балканъ всрѣдъ нашата родна земя.

Къмъ войницитѣ Върховниятъ имъ вождъ се обърна съ бащински думи:

— Драги мои момци, пжтеводна звезда ще ни бждатъ славнитѣ дѣла на българската войска въ близкото минало.

А на ученицитѣ той остави заветъ:

— За да бждете достойни граждани и полезни си-